

Waldo, fortell meg om Gud

av Hans Wilhelm

LOGOS FORLAG A/S

Copyright: Hans Wilhelm, Inc.

Waldo, fortell meg om Gud

av Hans Wilhelm

Logos Forlag
4480 Kvinesdal

En ettermiddag gikk Michael og hans beste venn, Waldo, tur i solskinnet.

«Det er en vakker dag Gud har gitt oss, ikke sant?» spurte Waldo.

«Hvem er Gud?» spurte Michael.

«Jo», sa Waldo. «Gud er faren til alle mennesker. Gud har skapt alle ting – deg og meg, plantene, dyrene, fjellene . . .»

«Skapte Gud sola også?» spurte Michael og så opp mot himmelen.

«Og skyene?»

«Ja, det gjorde Han. Han skapte månen og stjernene også».

«Hvorfor gjorde Han alt dette for oss?» spurte Michael.

Waldo slo armen om vennen sin og svarte:
«Gud ga oss alle disse gavene
fordi Han elsker oss. Han ønsker
at du skal glede deg over disse tingene
sammen med Ham og dele dem
med andre».

«Men hvis jeg ikke vil dele med andre –
hvis jeg er slem, slutter Gud å være
glad i meg da?» spurte Michael.

«Nei», lo Waldo. «Gud er glad i deg selv om du gjør dumme ting. Hans kjærlighet vil aldri gjøre deg noe vondt. Men vi skader oss selv når vi gjøre noe galt».

Nå var Michael forundret.

«Hva mener du med det?» spurte han.

«Se her», sa Waldo og plukket opp Michaels lekeboomerang som lå i gresset. «Hva hender om jeg kaster den».

«Den kommer tilbake», skrek Michael.
«Pass deg, Waldo».

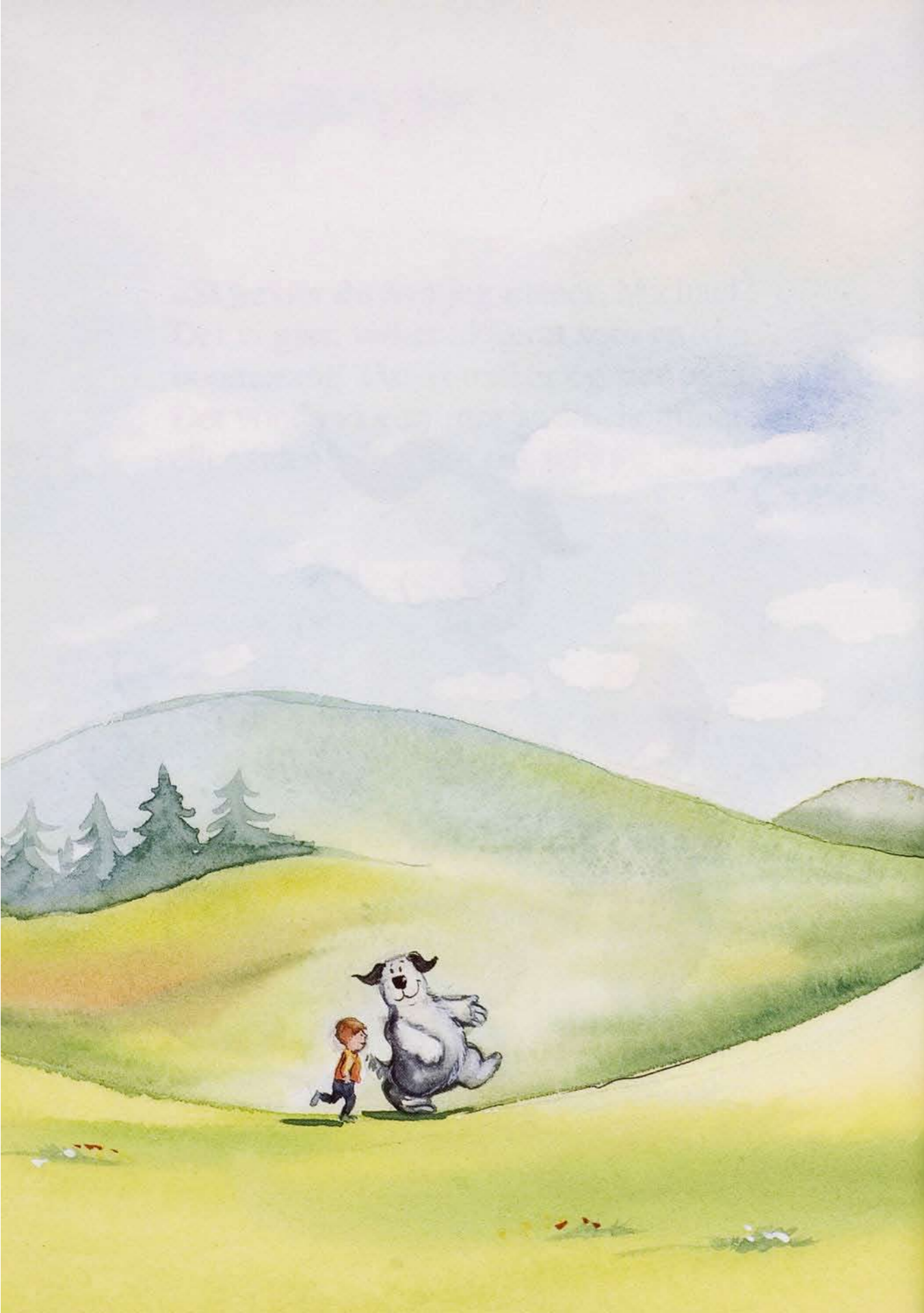

De to vennene løp så fort de kunne.
«Uff, det var nære på», sa Michael
da boomerangen suste forbi dem.

«Skjønner du hva jeg mener, Michael?
Det vi gjør, virker akkurat som en
boomerang. Det vi tenker og sier også.
Det vonde vi gjør mot andre, kommer før
eller siden tilbake til oss selv.»

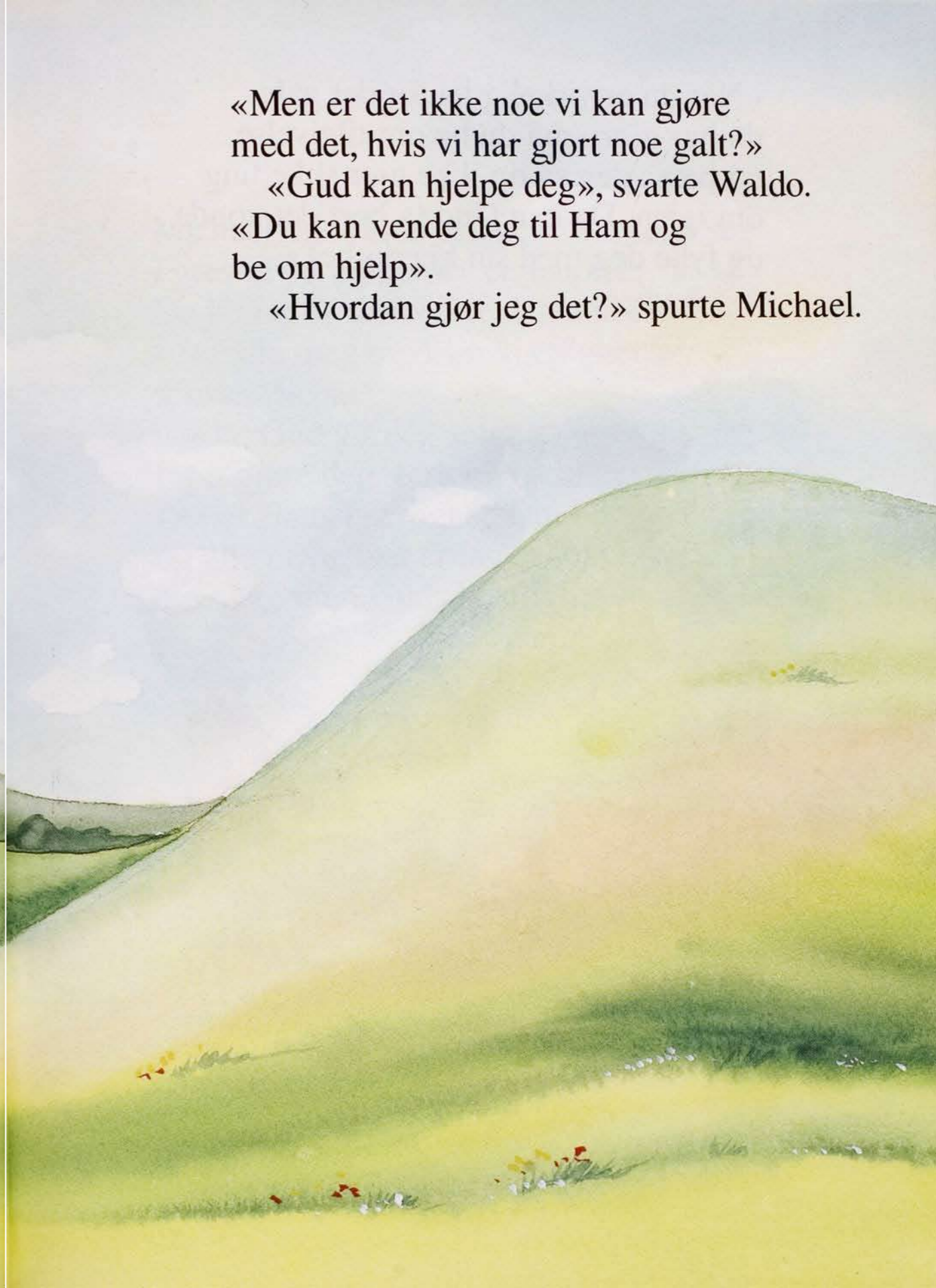

«Men er det ikke noe vi kan gjøre med det, hvis vi har gjort noe galt?»

«Gud kan hjelpe deg», svarte Waldo.

«Du kan vende deg til Ham og be om hjelp».

«Hvordan gjør jeg det?» spurte Michael.

«Når du er virkelig lei for det gale du har gjort, må du be om tilgivelse og passe deg så du ikke gjør slike ting om igjen. Da kan Gud ta bort det vonde og fylle deg med sin kjærlyghet.»

Michael og Waldo stoppet for å sette seg i gresset på toppen av en bakke. De kunne se den vakre dalen nedenfor.

«Fylle meg med sin kjærlyghet?» spurte Michael.

«Ja, Gud gir deg sin kjærlyghet for å gjøre deg sterk og hjelpe deg. Det er Hans kjærlyghet som holder alt og alle i live. Det er ingen som kan eksistere uten Guds kjærlyghet.»

«Og gjennom sin kjærlighet er Han alltid med oss. Det spiller ingen rolle hvor vi er», sa Waldo og slo ut med armene. «Du kan se Ham i blomstene og stjernene. Ja, Han bor i deg og meg også.»

«Hør», hvisket Waldo. «Kan du høre
Guds kjærlighet i fuglesangen?»
Michael satt helt, helt stille.
Han var ikke helt sikker . . .

«Se på disse blomstene, Michael.
Kan du *lukte* Guds kjærlighet?»

Michael snuste lenge. Men fremdeles
var han ikke helt sikker . . .

Mens Waldo og Michael luktet på
blomstene, kom en hel kaninfamilie
hoppende bort til dem.

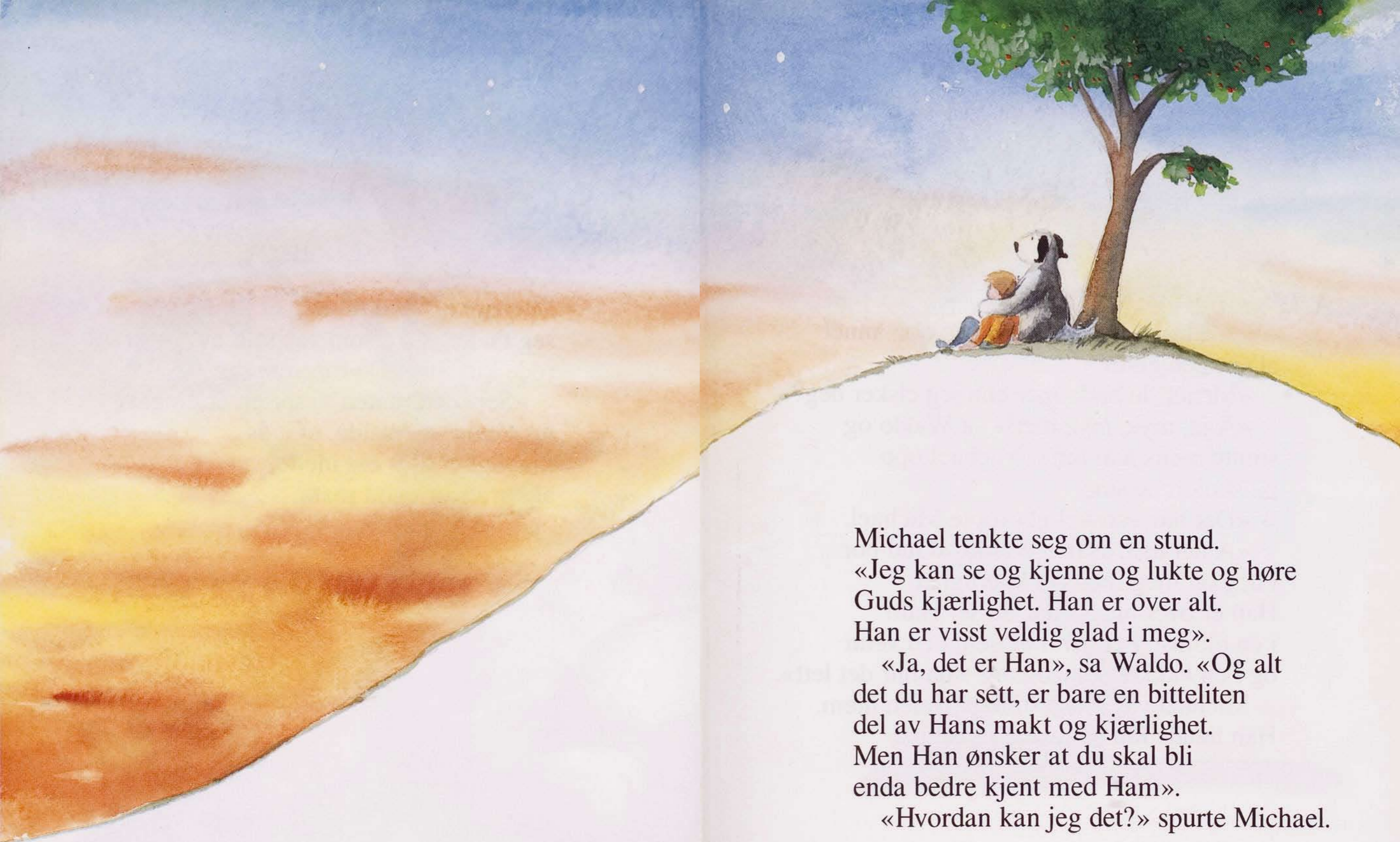
Waldo løftet opp en liten kanin.
«Kan du *kjenne* Guds kjærlighet,
Michael?» spurte han.

Michael strøk den lille kaninen over det
myke, lyserøde øret. Nå begynte
han å forstå.

Michael og Waldo stoppet for å hvile seg under et tre som var fullt av røde kirsebær. De forsynte seg.
«Selv den maten vi spiser, er en gave fra Gud», sa Waldo. «Guds kjærlighet gjør oss mette, akkurat som god mat».

Michael tenkte seg om en stund.
«Jeg kan se og kjenne og lukte og høre
Guds kjærlighet. Han er over alt.
Han er visst veldig glad i meg».

«Ja, det er Han», sa Waldo. «Og alt
det du har sett, er bare en bitteliten
del av Hans makt og kjærlighet.
Men Han ønsker at du skal bli
enda bedre kjent med Ham».

«Hvordan kan jeg det?» spurte Michael.

«Ved å elske Ham høyere enn noe annet eller noen andre».

«Mener du enda mer enn jeg elsker deg?»

«Å ja, mye, mye mer!» sa Waldo og smilte mens han løftet Michael opp på skuldrene sine.

«Det blir vanskelig!» ropte Michael.

«Å nei da», svarte Waldo. «Gud bor i deg og meg med sin kjærlighet. Han er over alt. Så når du ser Ham i en blomst, i et dyr, i et fjell, i en venn og i en vakker solnedgang – da blir det lett».

Michael var svært stille på veien hjem. Han hadde fått så mye å tenke på.

Den kvelden, da Waldo hjalp Michael og legge seg, snakket de to vennene enda mer sammen.

«Vet du hva som er Guds aller beste gave til meg?» spurte Michael da Waldo stappet dynen godt omkring ham.

«Nei, hva da?»

«Du», sa Michael søvnig. «Den beste vennen min».

«Når vi er glad i hverandre, opplever vi også at Gud er nær, ikke sant, Michael?»